

Visul albinuței

Ina M.

În lumina albă, pură, printre florile de prun,
Trei albine se-mbătară cu nectar și-aud cum spun:
„-Tu surato ce-ai pățit? De ce-ai săculeții goi?
-N-ai găsit polen în flori să îl duci la stup și-apoi
Cu nectar, raze de soare și esență din străbuni
Să-mpletim cu sănătatea oamenilor dulci cununi?”

Albinuța întrebată, simțindu-se rușinată,
Se retrase pe un mugur și cu fața-mbujorată
Ar fi vrut s-ascundă frica de suratele mai mari
Dar și dragostea ei pură cu parfum de visuri mari.

Ar fi vrut să fie floare ca să simtă clocotul
De la rădăcina udă... în tulpină, ropotul
Sevei ce ajunge-n creangă și plesnește-n mugur mut
(Care-n marea lui plăcere, un cuvânt n-ar fi știut
Să spună în primăvară soarelui și vântului)
Ar fi vrut să fie ritmul din viața pământului.

În recunoștința lui, mugurul crescut în ore
Într-o boabă cu mister, mângâiat de blândul soare
Și de vântu'-nlănțuit de dorințe în lumină...
Se deschide într-o floare ca să atragă pe albină.

Visând că este o floare parfumată într-o mare
De flori albe care-n vânt și în razele de soare
Cheamă-naripate găze să iubească prima oară,
Se întâmplă o minune de o frumusețe rară:
Albinuța se transformă într-o floare luminată
Care-mpărăștie în prun dragostea ei parfumată!